

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.908 van 19 december 2013
in de zaak A. 205.824/IX-8042**

In zake : XXXX

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door:

1. de minister van Financiën
 woonplaats kiezend bij
 de Rechtskundige dienst van de FOD Financiën
 North Galaxy
 Toren B, 26^e verdieping
 Koning Albert II-laan 33, bus 15
 1030 BRUSSEL
2. de minister van Justitie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Patrick Hofströssler en Audrey Baeyens
 kantoor houdend te 1050 BRUSSEL
 Louizalaan 199
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 30 juli 2012, strekt tot de nietigverklaring van:

1. de stilzwijgende weigering van de minister van Financiën om de terbeschikkingstelling van XXXX bij de procureur des Konings te Antwerpen te verlenen met ingang van 1 mei 2012;
2. het negatieve advies van de advocaat-generaal voor de procureur-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen van 27 april 2012 over de aanvraag van XXXX tot verlenging van haar terbeschikkingstelling;

3. het negatieve advies van de procureur-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen van 30 april 2012 over de aanvraag van XXXX tot verlenging van haar terbeschikkingstelling.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De beide vertegenwoordigers van de verwerende partij hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Eric Lanckswaert heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de tweede vertegenwoordiger van de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 november 2013.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij, die verschijnt in persoon, adviseur Ann Lauwens die verschijnt voor de eerste vertegenwoordiger van de verwerende partij en advocaat Hans Plancke, die *loco* advocaten Patrick Hofströssler en Audrey Baeyens verschijnt voor de tweede vertegenwoordiger van de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Eric Lanckswaert heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is eerstaanwezend inspecteur diensthoofd bij de administratie van de bijzondere belastinginspectie bij de FOD financiën.

3.2. Met een ministerieel besluit van 30 april 2002 wordt verzoekster vanaf 1 mei 2002 ter beschikking gesteld van de procureur des Konings of van de arbeidsauditeur in het ambtsgebied van het hof van beroep te Antwerpen.

Op 25 januari 2008 vraagt verzoekster aan de procureur-generaal via hiërarchische weg om een eensluidend advies met het oog op een hernieuwing van haar terbeschikkingstelling. Op 5 februari 2008 geeft de advocaat-generaal voor de procureur-generaal een eensluidend advies voor de hernieuwing van de terbeschikkingstelling van (onder anderen) verzoekster. In dat advies wordt melding gemaakt van de waardering van het parket te Antwerpen voor de inzet en bekwaamheid van verzoekster. Met een ministerieel besluit van 14 juli 2008 wordt verzoekster met ingang van 1 mei 2008 opnieuw ter beschikking gesteld voor een periode van twee jaar .

Op 29 januari 2010 vraagt verzoekster andermaal aan de procureur-generaal via hiërarchische weg om een eensluidend advies met het oog op een hernieuwing van haar terbeschikkingstelling. Op 8 februari 2010 geeft de advocaat-generaal voor de procureur-generaal een eensluidend advies voor de hernieuwing van de terbeschikkingstelling van (onder anderen) verzoekster. In dat advies wordt melding gemaakt van de waardering van het parket te Antwerpen voor de inzet en bekwaamheid van verzoekster. Met een ministerieel besluit van 28 april 2010 wordt verzoekster met ingang van 1 mei 2010 opnieuw ter beschikking gesteld voor een periode van twee jaar.

3.3. Op 13 en 14 januari 2012 verschijnen in verschillende kranten interviews met verzoekster in verband met huiszoekingen die in haar kantoor plaatsvonden en in verband met onderzoeksdossiers in de diamantsector.

Op deze interviews wordt op 19 januari 2012 met een persmededeling gereageerd door de procureur-generaal en door de procureur des Konings.

3.4. Op 26 april 2012 vraagt verzoekster aan de procureur-generaal via hiërarchische weg om haar terbeschikkingstelling te hernieuwen voor twee jaar.

Op 27 april 2012 schrijft de advocaat-generaal, voor de procureur-generaal, aan de minister van Financiën dat hij een negatief advies geeft over de hernieuwing van de terbeschikkingstelling van verzoekster. Dit is de tweede bestreden beslissing.

Met een brief van 30 april 2012, gericht aan de minister van Financiën, brengt de procureur-generaal een aanvullend negatief advies uit omtrent de verlenging van de terbeschikkingstelling van verzoekster. Dit is de derde bestreden beslissing.

Uit geen enkel stuk blijkt dat de minister van Financiën beslist om de terbeschikkingstelling van verzoekster te hernieuwen. Verzoekster beschouwt dit als een stilzwijgende weigering. Dat is de eerste bestreden beslissing van het voorliggende beroep.

3.5. Met een brief van 16 mei 2012, gericht aan de minister van Financiën, vraagt verzoekster inzage en afschrift van het advies van de procureur-generaal, van “alle voorgaande adviezen die nopens [haar] persoon werden gegeven gedurende de 10-jarige terbeschikkingstelling” en van de “tekortkomingen [...] en alle andere nuttige informatie door de procureur des Konings meege-deeld aan de Minister van Financiën voor de bijwerking van het persoonlijk dos-

sier”. Met een e-mail van 13 juni 2012 ontvangt verzoekster het advies van de procureur-generaal.

Bij brief van 10 juli 2012 deelt de voorzitter van het directiecomité van de FOD Financiën aan de procureur-generaal mee dat verzoekster met ingang van 1 mei 2012 werd heropgenomen in haar administratie van oorsprong bij voornoemde FOD.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Ontvankelijkheid van het beroep, in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

Standpunt van de partijen

4. In haar verzoekschrift zet verzoekster uiteen dat zij een aanvraag richtte tot de minister van Financiën om haar terbeschikkingstelling te hernieuwen. Op grond van artikel 2 van het koninklijk besluit van 21 januari 2007 ‘tot vaststelling van de regels waarbij ambtenaren van de fiscale administraties ter beschikking worden gesteld van de procureur des Konings of van de arbeidsauditeur ten einde hen bij te staan in de uitoefening van hun taken’ was de minister van Financiën volgens verzoekster verplicht uitspraak te doen over haar aanvraag. Door geen uitspraak te doen heeft de minister van Financiën de aanvraag alleszins stilzwijgend geweigerd.

5. In de memorie van antwoord van de verwerende partij namens de minister van Financiën wordt als exceptie opgeworpen dat er geen beslissing werd genomen houdende een stilzwijgende weigering om verzoeksters terbeschikkingstelling te hernieuwen. Verzoekster werd immers bij ministerieel besluit van 28 april 2010 met ingang van 1 mei 2010 ter beschikking gesteld van de procureur des Konings of van de arbeidsauditeur in het ambtsgebied van het hof van beroep te Antwerpen voor een periode van twee jaar. Bij het verstrijken van die

termijn komt automatisch een einde aan die aanstelling zonder dat de minister van Financiën een beslissing in die zin diende te nemen. Uit artikel 2 van het voornoemde koninklijk besluit van 21 januari 2007 volgt dat wanneer er geen eensluidend advies van de betrokken procureur-generaal voorligt, de minister van Financiën de bevoegdheid niet heeft om de terbeschikkingstelling van verzoekster te verlengen. De minister is gebonden door het negatieve advies van de procureur-generaal. In zoverre het beroep dus de vernietiging beoogt van de stilzwijgende weigering van de minister van Financiën om de terbeschikkingstelling van verzoekster te hernieuwen met ingang van 1 mei 2012, is het niet ontvankelijk aangezien de minister geen dergelijke beslissing heeft genomen nu hij gebonden is door het negatieve advies.

6. In haar memorie van wederantwoord betoogt verzoekster dat volgens de toepasselijke regelgeving de minister van Financiën als enige bevoegd was om te beslissen. Wat ook de inhoud is van het advies van de procureur-generaal, de uiteindelijke beslissingsmacht komt toe aan de minister van Financiën. De mogelijkheid tot vernietiging van een impliciete weigeringsbeslissing is bij uitstek een middel om tegen het stilzitten van de bevoegde overheid in rechte op te treden.

Toepasselijke regelgeving

7.1. Artikel 71 van de wet van 28 december 1992 ‘houdende fiscale, financiële en diverse bepalingen’ luidt als volgt:

“Ambtenaren van de fiscale administraties, die door de Minister van Financiën zijn aangewezen, worden ter beschikking van de procureur des Konings of van de arbeidsauditeur gesteld teneinde hen bij te staan in de uitvoering van hun taken. Te dien einde hebben ze gedurende de terbeschikkingstelling de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings en van de arbeidsauditeur.

De Koning bepaalt bij een in Ministerraad overlegd besluit de nadere regels van die terbeschikkingstelling.

Om hun bevoegdheden te kunnen uitoefenen, leggen ze in handen van de procureur-generaal van het rechtsgebied van hun woonplaats de eed af in de volgende bewoordingen: ‘Ik zweer getrouwheid aan de Koning, gehoorzaam-

heid aan de Grondwet en aan de wetten van het Belgische volk en het mij opgedragen ambt trouw waar te nemen'. Zij kunnen hun bevoegdheden nochtans ook buiten dit rechtsgebied uitoefenen. Bij verandering van woonplaats wordt de akte van eedaflegging overgeschreven en geviséerd op de griffie van het hof van beroep waaronder de nieuwe woonplaats ressorteert."

7.2. Ter uitvoering van artikel 71, tweede lid, van de wet van 28 december 1992 worden de nadere regels van die terbeschikkingstelling thans nader bepaald in het voornoemde koninklijk besluit van 21 januari 2007.

Artikel 2 van het koninklijk besluit van 21 januari 2007 luidt als volgt:

"De terbeschikkingstelling geldt voor een termijn van zes jaar.

Zij is hernieuwbaar voor termijnen van maximum twee jaar, mits eensluitend advies van de betrokken procureur-generaal.

De in het eerste lid bedoelde termijn van zes jaar wordt verdeeld in drie termijnen van twee jaar. Op het einde van elke termijn wordt de terbeschikkingstelling stilzwijgend verlengd behalve bij toepassing van artikel 16, § 2."

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 21 januari 2007 luidt als volgt:

"De Minister van Financiën wijst de ter beschikking te stellen ambtenaren aan op voordracht van het Directiecomité en op eensluitend advies van de betrokken procureur-generaal."

Artikel 16 van het koninklijk besluit van 21 januari 2007 luidt als volgt:

"§ 1. De terbeschikkingstelling mag vervroegd worden beëindigd:

1° op verzoek van de betrokken ambtenaar, na eensluitend advies van de procureur-generaal;

2° op gemotiveerd verzoek van de procureur-generaal, na de ambtenaar vooraf te hebben gehoord;

3° indien een andere straf dan de blaam of de terechtwijzing aan de ambtenaar werd opgelegd bij toepassing van de tuchtregeling;

4° wanneer de ambtenaar wordt benoemd, hetzij in een betrekking waaraan de titel van gewestelijk directeur bij een fiscaal bestuur of voorzitter van een aankoopcomité is verbonden, hetzij in de klasse A4.

De beslissing van de Minister van Financiën waarbij de terbeschikkingstelling wordt beëindigd overeenkomstig het eerste lid, 1° en 4°, kan worden

afhankelijk gemaakt van het in acht nemen van een opzeggingstermijn van maximum zes maanden.

§ 2. Aan het einde van elke in artikel 2 bedoelde termijn van twee jaar, mits een vooropzeg door de ambtenaar of door de procureur-generaal van ten minste drie maanden voor het verstrijken van deze termijn, kan de terbeschikkingstelling worden beëindigd.”

Beoordeling

8.1. Uit de aangehaalde regelgeving volgt dat de minister van Financiën de ambtenaren aanwijst die ter beschikking worden gesteld van de procureur des Konings of van de arbeidsauditeur en dit op voordracht van het directiecomité en op eensluidend advies van de betrokken procureur-generaal (artikel 7 van het koninklijk besluit van 21 januari 2007). Die terbeschikkingstelling geldt voor zes jaar (artikel 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 januari 2007), doch ze is hernieuwbaar voor een termijn van maximum twee jaar, mits het eensluidend advies van de betrokken procureur-generaal is gegeven (artikel 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 21 januari 2007).

In voorliggend geval gaat het niet om een eerste aanwijzing maar om een eventuele derde hernieuwing.

Buiten het vereiste van een ministeriële beslissing op eensluidend advies van de procureur-generaal, blijkt niet duidelijk uit de voormelde regelgeving hoe die hernieuwing precies dient te gebeuren. Wel blijkt dat voorafgaand aan de eerste en de tweede hernieuwing, verzoekster respectievelijk op 25 januari 2008 en op 29 januari 2010, telkens formeel een aanvraag heeft ingediend om haar terbeschikkingstelling te hernieuwen, namelijk drie maanden vóór het verstrijken van de termijn van zes jaar van de terbeschikkingstelling (1 mei 2008) en drie maanden vóór het verstrijken van de termijn van twee jaar van de eerste hernieuwing (1 mei 2010). Na telkens een eensluidend advies van de procureur-generaal te hebben gekregen, namelijk op 5 februari 2008 en op 8 februari 2010, is de terbeschikkingstelling bij ministeriële besluiten van respectievelijk 14 juli 2008 en 28 april 2010 hernieuwd voor een periode van twee jaar. Ook voor

een derde hernieuwing van haar terbeschikkingstelling heeft verzoekster een schriftelijke aanvraag bij de minister van Financiën ingediend.

Hoewel in het koninklijk besluit van 21 januari 2007 nergens wordt bepaald dat een ambtenaar met het oog op een hernieuwing van zijn terbeschikkingstelling een aanvraag dient te richten aan de minister van Financiën of aan de procureur-generaal – en evenmin wanneer dit dient te gebeuren – staat het de betrokken ambtenaar vrij om dit te doen. De voornoemde praktijk toont trouwens aan dat dit blijkbaar gebruikelijk was.

Ook al schrijft artikel 2, tweede lid, niet uitdrukkelijk voor dat na het verstrijken van de termijn van twee jaar de minister verplicht is om een beslissing over de hernieuwing te nemen, zoals de verwerende partij namens de minister van Financiën opmerkt, kan niet worden voorbijgegaan aan de vaststelling dat de toepasselijke regeling uitdrukkelijk in de mogelijkheid tot hernieuwing voorziet, dat verzoekster reeds tweemaal zo een hernieuwing heeft gevraagd en gekregen en dat verzoekster net zoals bij die twee vorige gelegenheden een voldoende gepreciseerde vraag met verwijzing naar de toepasselijke regelgeving heeft ingediend om een hernieuwing van haar terbeschikkingstelling te verkrijgen. De minister van Financiën was in die omstandigheden dan ook ertoe gehouden, krachtens de beginselen van behoorlijk bestuur die zich buiten elke regelgeving aan hem opdringen – zoals het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel – aan verzoekster een antwoord te geven.

Of dit antwoord ingevolge het negatieve advies ook enkel afwijzend kon zijn, houdt verband met de grond van de zaak; het ontlast de minister niet van zijn plicht om er zelf standpunt over in te nemen en dit standpunt aan verzoekster mee te delen. In zoverre wordt verzoekster bijgevalen.

8.2. Het bestaan van die verplichting brengt deze aangelegenheid evenwel binnen het toepassingsveld van artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Dit artikel luidt als volgt:

“Wanneer een administratieve overheid verplicht is te beschikken en er bij het verstrijken van een termijn van vier maanden te rekenen vanaf de haar daartoe door een belanghebbende betekende aanmaning geen beslissing is getroffen, wordt het stilzwijgen van de overheid geacht een afwijzende beslissing te zijn waartegen beroep kan worden ingesteld. Deze bepaling doet geen afbreuk aan de bijzondere bepalingen die een andere termijn vaststellen of aan het stilzwijgen van de administratieve overheid andere gevolgen verbinden.”

Krachtens deze wetsbepaling ontstaat een aanvechtbare stilzwijgende weigeringsbeslissing wanneer een administratieve overheid verplicht is te beschikken pas wanneer zij bij het verstrijken van een termijn van vier maanden, te rekenen vanaf de aanmaning die zij daartoe vanwege de belanghebbende heeft ontvangen, geen beslissing heeft genomen.

Uit de gegevens in voorliggende zaak blijkt niet dat verzoekster de minister van Financiën, zoals voorgeschreven bij artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een aanmaning om te beschikken heeft betekend en dat sindsdien vier maanden zijn verlopen alvorens dit beroep is ingesteld.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat verzoekster in gebreke is gebleven om met inachtneming van de voorwaarden bepaald in artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de minister in gebreke te stellen. Dit wordt trouwens door verzoekster op geen enkel ogenblik van de procedure betwist.

9. Nu er geen stilzwijgende weigeringsbeslissing bestaat, is, bij gebrek aan een voorwerp, het beroep onontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft.

B. Ontvankelijkheid van het beroep, in zoverre het is gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing

Standpunt van de partijen

10. In de memorie van antwoord van de verwerende partij namens de minister van Justitie worden, wat de tweede en de derde bestreden beslissing betreft, excepties opgeworpen met betrekking tot de ontvankelijkheid *ratione materiae* en met betrekking tot het belang van verzoekster.

Volgens de tweede vertegenwoordiger van de verwerende partij is het beroep onontvankelijk *ratione materiae* wat de adviezen van 27 en 30 april 2012 betreft. Het gaat om handelingen die uitgaan van organen van de rechterlijke macht en verzoekster behoort niet tot het personeel van een orgaan van de rechterlijke macht. De bestreden beslissingen betreffen de tussenkomst als adviserende overheid wat de hernieuwde terbeschikkingstelling van een externe fiscale ambtenaar betreft. Ze hebben betrekking op de interne werking van het openbaar ministerie, waarbij de ter beschikking gestelde externe ambtenaar wordt bekleed met de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings. Noch de minister van Financiën, noch de minister van Justitie, kunnen enige instructie geven aan de procureur-generaal als deze zijn advies verstrekt aan de minister van Financiën. De Raad van State is bijgevolg niet bevoegd om kennis te nemen van het beroep in zoverre het gericht is tegen de negatieve adviezen.

11. In haar memorie van wederantwoord, alsook in haar laatste memorie, zet verzoekster in essentie uiteen dat het (eerste) negatieve advies van de advocaat-generaal voor de procureur-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen van 27 april 2012 en het (aanvullende) negatieve advies van de procureur-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen van 30 april 2012 over verzoeksters aanvraag tot verlenging van haar terbeschikkingstelling, verhinderen dat haar terbeschikkingstelling wordt verlengd. Deze adviezen hebben bindende rechtsgevolgen voor verzoekster, zodat ze handelingen zijn die vatbaar zijn voor een beroep bij de Raad van State. Een advies is vatbaar voor vernietiging wanneer het de bevoegde overheid bindt. Bovendien zijn volgens verzoekster de twee bestreden adviezen wel degelijk te beschouwen als administratieve rechtshandelingen ten aanzien van

een statutair personeelslid zoals bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en is de procureur-generaal te dezen opgetreden als een administratieve overheid.

12. Wat het belang van verzoekster betreft, wordt door de verwerende partij in haar memorie van antwoord namens de minister van Justitie opgeworpen dat verzoekster geen professioneel of moreel nadeel lijdt en dat zij daarom geen belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Bovendien zou een vernietiging van de bestreden beslissing het nadeel voor verzoekster niet wegnemen. Een vernietiging brengt immers niet mee dat verzoekster haar werkzaamheden bij het parket van Antwerpen kan hervatten. Als na een vernietiging de procureur-generaal een eensluidend advies geeft, moet dit *ex ante* zijn aan de hernieuwing van de terbeschikkingstelling. Indien de procureur-generaal geen advies zou hebben verleend vóór het einde van de terbeschikkingstellingsperiode 2010-2012, zou er evenzeer een einde zijn gekomen aan de bijkomende termijn die was verleend tot 30 april 2012 aangezien artikel 2, tweede lid, van het voornoemde koninklijk besluit van 21 januari 2007 nadrukkelijk een eensluidend advies van de procureur-generaal vereist. Met andere woorden, het staat niet vast, dat verzoekster een rechtstreeks en zeker voordeel haalt uit de vernietiging van de bestreden beslissingen. De tweede vertegenwoordiger van de verwerende partij concludeert dat gelet hierop moet worden vastgesteld dat zij niet beschikt over het vereiste belang bij onderhavig vernietigingsberoep.

Deze vertegenwoordiger van de verwerende partij is van oordeel dat verzoekster ook geen moreel nadeel lijdt. De adviezen van 27 en 30 april 2012 zijn enkel gericht aan de minister van Financiën en ze hebben geen enkele andere draagwijdte dan de niet-hernieuwing van de terbeschikkingstelling. De adviezen zijn gebaseerd op een vertrouwensbreuk die verzoekster enkel aan zichzelf te wijten heeft. De adviezen bleven vertrouwelijk. Ten aanzien van verzoeksters verdere loopbaan binnen de FOD Financiën brengt de inhoud van de adviezen aan verzoekster ook geen moreel nadeel teweeg. De adviezen zijn geen onderdeel van een evaluatie- of tuchtprocedure. De adviezen zijn niet toegevoegd aan verzoek-

sters persoonlijk dossier. Ze zijn ook geen onderdeel van verzoeksters evaluatie-dossier. Het is inherent aan de figuur van de terbeschikkingstelling dat daaraan een einde kan worden gesteld. Er bestaat niet zoiets als een recht op terbeschikkingstelling, zelfs in geval van een eensluidend advies.

13. Wat haar belang bij de bestrijding van de tweede en de derde bestreden beslissingen betreft, is verzoekster in haar memorie van wederantwoord van oordeel dat zij een professioneel belang heeft met betrekking tot de verdere uitoefening van de gewenste functie. Er is volgens haar ook een uitgesproken moreel belang gelet op de beschuldigende aspecten ontwikkeld in de adviezen. Deze adviezen werden aan verschillende instanties ter kennis gebracht en ook aan het grote publiek. Een vernietiging brengt de minister van Financiën opnieuw in een positie om te kunnen beslissen. In de adviezen werd verzoekster negatief geëvalueerd en deze tergende evaluatie of quasi-evaluatie was zelfs niet nodig voor het resultaat dat werd beoogd, namelijk de niet-verlenging van verzoeksters terbeschikkingstelling. Verzoekster betoogt dat zij door bepaalde gebeurtenissen “authentiek” verontwaardigd was en die authentieke verontwaardiging heeft zij niet aan zichzelf te wijten. Verzoekster beklemtoont dat zij bovendien een moreel belang heeft omdat zij het voorwerp was van verdachtmakingen, afkeuring en minachting. De negatieve adviezen belandden in verzoeksters dossier dat bij de dienst Personeel & Organisatie berust. De feitelijk onjuiste adviezen belemmeren verzoekster in haar verdere administratieve loopbaan.

Beoordeling

14. Daargelaten de vraag of de Raad van State bevoegd is om op grond van artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten kennis te nemen van een beroep tot nietigverklaring van het negatieve advies van de advocaat-generaal voor de procureur-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen van 27 april 2012 en van het (aanvullende) negatieve advies van de procureur-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen van 30 april 2012 over verzoeksters aanvraag tot verlenging van haar terbeschikkingstelling, dient te worden vastgesteld dat er geen noodzaak

bestaat om over de door de verwerende partij opgeworpen exceptie met betrekking tot de ontvankelijkheid *rationae materiae* uitspraak te doen aangezien, om andere redenen die hierna worden uiteengezet, het beroep tegen de tweede en de derde beslissing hoe dan ook niet ontvankelijk is.

15.1. Bindende adviezen kunnen voor een belanghebbende partij ongetwijfeld als griefhoudend worden beschouwd.

Hoewel ze voorbereidend zijn ten opzichte van de uiteindelijk te nemen beslissing, zijnde te dezen een ministeriële beslissing tot het al dan niet hernieuwen van de terbeschikkingstelling van verzoekster, verschijnen aldus de door verzoekster bestreden adviezen voor haar niet louter als voorbereidende beslissingen maar wel als “vóórbeslissingen”, aangezien ze voor haar definitieve rechtsgevolgen hebben. Ze verhinderen namelijk dat op de aanvraag van verzoekster gunstig kan worden beschikt.

De tweede en de derde bestreden beslissing zijn evenwel als onderdeel van een complexe verrichting onderling samenhangend met de finale beslissing die er het eindpunt van vormt. Ze ontleen hun betekenis en bestaansreden dan ook uitsluitend en noodzakelijk aan de uiteindelijk eventueel te nemen ministeriële beslissing om verzoekster al dan niet opnieuw ter beschikking te stellen. Ze beogen aldus eenzelfde finaliteit.

Bij de beoordeling van de eerste bestreden beslissing is echter vastgesteld, dat er door de minister geen uitdrukkelijke eindbeslissing is genomen en dat verzoekster heeft nagelaten om met toepassing van artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State het nodige te doen om dat stilzitten van de minister tot een in rechte aanvechtbare stilzwijgende weigering te maken – en dat om die reden het beroep tegen die beslissing onontvankelijk is bij gebrek aan voorwerp.

Nu niet op een ontvankelijke wijze tegen het eindpunt van de complexe administratieve verrichting een beroep is ingesteld, heeft verzoekster elke kans verloren op een hernieuwing van haar terbeschikkingstelling en bijgevolg heeft zij eveneens haar belang verloren bij de nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden beslissing.

15.2. Blijft nog de vaststelling van verzoekster dat de twee negatieve adviezen volgens haar deel zouden uitmaken van haar personeelsdossier.

Zoals door de verwerende partij terecht is opgemerkt, zijn deze adviezen uitsluitend opgesteld naar aanleiding van de vraag van verzoekster om haar terbeschikkingstelling te hernieuwen. Ze mogen dan ook enkel voor de behandeling van die aanvraag gevolgen hebben. Daarentegen mag voor andere aangelegenheden onder geen beding, onder welke vorm ook, aan deze adviezen worden gerefereerd, bijvoorbeeld bij een latere evaluatie van verzoekster of bij een beoordeling van haar aanspraken naar aanleiding van een latere bevordering of benoeming.

Om die reden kan ook het door verzoekster geargumenteerde moreel belang bij de gevorderde nietigverklaring van de adviezen niet worden aangenomen.

16. Wat voorafgaat, leidt tot de conclusie dat het beroep ook wat de tweede en de derde bestreden beslissing betreft, onontvankelijk is.

V. Anonimisering

17. Verzoekster vraagt de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

Luidens artikel 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ kan bij de publicatie van de beschik-

king of van het arrest de identiteit van natuurlijke personen, op uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, worden weggelaten.

De vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

3. Bij de publicatie van dit arrest wordt de identiteit van de verzoekende partij niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 19 december 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,

bijgestaan door

Johan Pas,	griffier.
------------	-----------

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Van Haegendoren